

Večer jsem stála před zrcadlem, ve své koupelně. Bylo kulaté a olemované barevnými sklíčky. Viselo nad umyvadlem a vypadalo, že každou chvíli musí spadnout. To je tak, když ženské dělají mužskou práci.

Své světlé vlasy jsem vyčesala do culíku. Gumičkou, kterou jsem neustále nosila na zápěstí, jsem je svázala. Dost často mě mé dlouhé vlasy otravovaly. Toto byla jediná zbraň, která to zarazila. Neměla jsem je tak perfektně zlaté jako kluk z pláže. Byly vybledlé, popelavé. Neměla jsem typický vzhled jako ostatní v mé rodné zemi. A možná že to bylo lepší.

Světle zelené oči jsem měla zvýrazněné několika nánosy řasenky. Černou tužkou jsem se pokusila o nějaký náznak kouřových stínů. Vzpomněla jsem si na všechny ty nádherné holky na pláži. Těm tady nesahám ani po kotníky. Nějaké líčení to nezmění. Navíc, ony ho ani nepotřebovaly.

Ve svých oblíbených potrhaných džínách a černém topu bez ramínek jsem přemýšlela, jestli tam jít, nebo ne. Nejvíc mi na té myšlence vadil fakt, že tam nechci jít proto, že jsem pozvaná. Ale proto, že ho chci znovu vidět. Slyšet, jak zní jeho hlas. I kdybych měla vidět jen další pohrdavý pohled. Myslím, že je to známka slabosti. Nechat se takhle lehce oblnout. Klepat se na někoho, komu jsem nestála ani za jeden normální pohled.

Stále jsem si tím nebyla jistá, i když už jsem dávno byla na místě. Na pláži hořelo mnoho ohňů. Byly vidět a cítit už z dálky. Měli tu uměle vytvořená ohniště. Podél pláže jich bylo několik. Takže si sem člověk mohl kdykoli přijít, zapálit oheň, opékat nějaké dobroty a popíjet. Musí tu být fajn večery s přáteli. Chtělo se mi brečet, když jsem si vybavila sebe a své přátele. Dobré pití, jídlo, zapálený oheň, šumění oceánu a oblíbená společnost. Na tohle bych dnes neměla myslet.

Netuším, co to bylo za oslavu. Na mě tu bylo až moc lidí. Necítila jsem se tu moc dobře. Takovéto akce bych sama od sebe nevyhledávala. Již podruhé jsem dnes pohlédla na molo. Celé zářilo

různými barvami svítícími ze stánků, které tu nyní byly postaveny. Stovky, možná i tisícovky lidí se po něm hemžily jako nějaký hmyz. Uznávám, přišlo mi o maličko hezčí než napoprvé. Velkou zásluhu na tom měla hra barev ze stánků, které byly ověšeny barevnými žárovkami.

A především oceán s oblohou, která se připravovala na západ slunce. Jako by se malířovi rozlily plechovky s barvami na plátno. Temně modrá se vpíjela do azurově modré, ta do bílé. Bílá se prokreslovala ve žluté a oranžové kolem slunce. To mě nemohlo ohromit, byla jsem zvyklá na krásné západy slunce a ještě krásnější polární záře. Nenechám se opít rohlíkem.

„Opravdu by mě zajímalo, proč jsi ve skutečnosti přišla.“

Věděla jsem, že je to on. Musela jsem se otočit a ujistit se. Stál tam, v džínách a černém tričku. Jaká to náhodná podoba našeho oblečení. Byl ozářen naoranžovělým světlem ze západu.

„Protože musím navazovat nové společenské kontakty.“

Snažila jsem se být vtípná i upřímná zároveň. A hlavně sebevědomá. Naklonil se ke mně a políbil na tvář s jedním úžasným slovíčkem.

„Daniel.“

Málem jsem tam sebou sekla. Mé sebevědomí se rozuteklo do všech stran, co nejdál ode mě. Voněl po šampónu. Zřejmě jsem měla to štěstí, že sem šel hned po sprše. Měl však i svou osobitou vůni. Takovou tu, co o člověku vypovídá, jaký je, čím si prošel, jak žije. Několik slov se mi najednou vynořilo v hlavě. Touha, odhodlání, sebevědomí, vyrovnanost, volnost, divokost, síla. Pořádně jsem se nadechla toho výjimečného aromatu. Snažila jsem si ho zarýt hluboko do paměti.

„Nicole.“

Vydechla jsem. Teprve teď se odtáhl a mně přeběhl mráz po zádech.

„Hezké. Odkud jsi, Nicole?“

„Z Aljašky.“ Hrdě jsem řekla a on udiveně povytáhl obočí.

„Pojď, projdeme se tu, než nás najdou ostatní.“

„Proč se se mnou najednou bavíš?“

„Protože rád kazím Jamesovi plány. To je ten blondák s piha-